

skaber, har man i praksis indtil den nedenfor nævnte højesteretsdom antaget, at der tilkom dem en begrænset skattefrihed, nemlig med hensyn til den fra gesandtskabet modtagne lønning. Denne praksis beroede i første omgang på en indskrænkende fortolkning af udtrykket „gesandtskabspersonale“ som kun omfattende fremmede, der er udsendt til at gøre tjeneste ved gesandtskabet her i landet. Når man efter denne begrænsning af det af den fulde skattefrihed omfattede gesandtskabspersonale ikke helt har nægtet de ved gesandtskaberne ansatte danske statsborgere skattefrihed, men har indrømmet dem en begrænset skattefrihed med hensyn til gesandtskabslønnen, har dette alene haft sin grund i hensyntagen til den internationale sædvane, som på dette punkt almindeligvis — men dog ikke overalt — følges.

Ved en højesteretsdom af 13. november 1951 er den nævnte indskrænkende fortolkning imidlertid blevet underkendt, og forholdet er herefter det, at danske statsborgere, ansat ved herværende gesandtskaber, kun er undergivet begrænset skattepligt efter statsskattelovens § 2, nr. 3, og altså er skattefri f. eks. af almindelig formue og formueindtægt. Da dette må forekomme urimeligt, har man i forslaget under nr. 3) b. foreslået den i tidligere praksis fulgte regel lovfæstet, hvorved man, som foran nævnt, er i overensstemmelse med den almindelige internationale sædvane.

Også med hensyn til konsulartjenestemændene er den fulgte praksis udtryk for en vis indsnævrende fortolkning, idet man betragter bestemmelsen som kun omfattende udsendte konsulere og de hos dem ansatte tjenestemænd af fremmed nationalitet, medens valgkonsulere altid anses for skattepligtige efter de almindelige regler, selv om de er fremmede statsborgere. Også ved denne fortolkning må man siges at være i overensstemmelse med fast international sædvane, hvorefter der i det højeste tillægges valgkonsulere en begrænset skattefrihed, nemlig med hensyn til det vederlag, de eventuelt modtager fra vedkommende fremmede stat for bestridelsen af deres hverv og til dækning af de hermed forbundne udgifter. For vort vedkommende har man dog ikke strakt sig længere end til godkendelse af fradragsretten for de med hvervet som valgkonsul forbundne særlige

udgifter, og længere synes der heller ikke at være anledning til at gå.

Efter paragraffens sidste led skal skattefriheden for de under nr. 3) a. og b. nævnte personer kun kunne gøres gældende, så længe tjenesten vedvarer. Reglen skal, forsåvidt angår danske statsborgere, der gør tjeneste ved fremmed magts herværende gesandtskab, gennemføres efter tilsvarende principper som den delvise skattefrihed for danske statsborgere, der af den danske stat er udsendt til tjeneste i udlandet, jfr. § 19, nr. 3, og bemærkningerne hertil. Herudover synes der anledning til, som foreslået, at tage det almindelige forbehold, at skattefriheden kun tilkommer de fremmede repræsentationer i samme omfang som det, hvori tilsvarende skattefrihed indrømmes danske repræsentationer i vedkommende udsendelsesland. Et sådant forbehold om gensidighed må anses for en naturlig ting på dette område, og det vil formentlig også være en støtte for vort udenrigsministerium under dets bestræbelser for at opnå en tilsvarende skattefrihed for vore repræsentationer i udlandet.

Til § 23.

I § 23 indeholdes de nærmere regler om *beskatning af ægtefæller*.

Hovedproblemet i dette emne er, om samlevende ægtefæller skal sambeskattes, eller om de skal beskattes hver for sig. Hele dette spørgsmål har været genstand for en indgående drøftelse i skattelovskommissionen, som har gjort rede for sine synspunkter i de almindelige bemærkninger til kommissionsudkastet (side 66 ff.), der konkluderer i, at kommissionen går ind for at opretholde det i vor lovgivning hidtil fulgte sambeskatningsprincip.

Det foreliggende forslag følger her den gældende lovgivning og kommissionsindstillingen, jfr. § 23, stk. 1, der fastslår, at gift kvinde, der samlever med sin ægtefælle, sambeskattes med denne, således at skatten beregnes på grundlag af ægtefællernes samlede indkomst (samme regel indeholdes med hensyn til formuen i § 81, stk. 1). Angående spørgsmålet om skattefrit fradrag i tilfælde, hvor hustruen har indtægt ved selvstændig virksomhed — hvilket spørgsmål i almindelighed inddrages i drøftelsen af ægtefællers beskatning — henvises til forslagets § 36 og bemærkningerne hertil.